

Vakti Sır

– Zeynn · 09 Şubat 2014

Gökten yağmur yerine bomba yağan bir şehrin çocuğu olmak,
ve sığınası anne kucağının yerle bir olmasına seyirci olmak...nasıl bir histir kim bilir?

Bir teheccüd vakti

İçimde sefere hazırlanan sessiz bir gemi
iflâh olmaz düşlerle âsî gülüşlerle dolu
sessiz sessiz yol alıyor
en yoksulundan bir çocuk
saklanmış tavlun güvertede
çıplak ayaklarıyla desenler çiziyor yere
uzatsam elimi ürkek güvercin gibi
d/okunsam ellerine sesinin tonu titriyor
saçlarının kızılına döndü gökyüzü
ve ben
öpmeye korkuyorum kıyâmet kokan gözlerinden

...---.....

Bir işrak vakti

Kendini katlediyor zaman
İstemsizce gülümsüyor karşımda
sonsuzluğa açılan pencereden
küçük bir çocuk d/üşüyor gülüşüme
fersâh fersâh adımlıyor bedenimi
üstüm başım darmadağın, günahlardan
silkelesem çürüklerini yakasından
kaç sitem düşer pâyeme
ve kaç ağır vebal
dişlerini dökmüş geçmişimin kapısını çalar
kaç destursuz yâr'a
kabuk bağlar bağrımda
kaç çocuğun yüreğine sağanak sağanak yağmur yağar

...

Bir kuşluk vakti
sarılırim yine doyamadığım denizin martı seslerine
tutunamadığım güneşe ve öfkesine
çizebilecekken çocuk yüreğine göğü
zulm eder içime şekil verdiğim her kare
dilime dolanan bir kaç cümle ile
kırıntılar serperim tevbelerden,
etrâfımda pervane olan bakışlarına
çâresiz gözlerle bakıp
kaç bahtiyârlık oyunu sergilerim
umutla doldurabilmek için çocuk yüreğini

...

Bir akşam vakti
İnilteler peydahlanıyor alacakaranlık çökerken
bir çocuk hikâye anlatıyor
"Anne! beni ödünç aldığın yerde bıraksaydın."
Ödü patladı gözlerimin."
adeta rehin alıyorum gemide
İçimi sarsıyor bir çocuk
sıkı sıkıya sarılıyorum boğazıma düğümlenen iplere
bulaşıyor sözlerinin acısı boyuma posuma
peşisıra adımlarım eğiliyor secdeye
en kıvrılmışlığımla sükûta bürünüyorum
bir çocuk sızı giydiriyor etime-kemiğime
hiç durmaksızın nehirler taşıyor
surlarını devirip gözlerimin

...

Bir gece vakti
çöl ayazı kesiliyor karanlık
en kırmızı elbisesine bürünüyor gökyüzü
bir çocuk d/üşüyor düşünceme
anlatamadığım bir kucak dolusu kelâmla
utanç duyuyor ahvâlim
nefesimi yırtarak ana güverteye koşuyorum
gök kubbeye sesleniyorum

"Dört mevsim kan-kırmızıya boyansın,âsî denizler taşsın
gökyüzünün rengi, yeşile çalan mavi, köhne karanlık sus!

sen sus dünya!
sen sus insanlık!
aklımı-fıkrımı sığdıramadığım hayat sende sus!

sessizliğim virân olsun
ben yüreğimde ölürüm onun,
gömülürüm dudaklarında biriktirdiği her dua'nın sır vaktine."

(Biz çocuklarımız uykusunu daha rahat alsın diye herşeyin sesini kısıyoruz, acaba onların anneleri
bomba seslerini kısa biliyor mu?) :(

tavlun:güverte adı
зеҫиер еҫе еяеи